

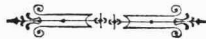
τες οί μουσικοί διδάσκαλοι τῆς ἐποχῆς του ἡγνύουν τὸν χρόνον τῶν μουσικῶν σημείων;

*

Ἐνῶ τοιαύτη ἐν συντόμῳ ὑπῆρξεν ἡ ἱστορία τῆς μουσικῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ μέχρι σήμερον καὶ τοιαύτην ὑπέστη αὕτη ἀλλοίωσιν, ὡς ἐκ τῶν ἀνωμάτων πολιτικῶν περιπετειῶν, ἐν Ἰταλίᾳ ἡ Δυτικῇ ἐκκλησίᾳ παραλαβοῦσα τὸ ἀπλοῦν ἐκκλησιαστικὸν σύστημα, ὅπερ ἐμόρφωσεν ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μουσικῆς ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἅγιος Ἀθανάσιος, βαθμηδὸν ἀνέπτυξε καὶ ἐτελειοποίησε μεγάλως, καὶ ἐξ αὐτοῦ παρήγαγε τὴν σήμερον εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν. Περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀναπτύξεως τῆς μουσικῆς ταύτης θέλομεν πραγματευθῆ ἄλλοτε, ὅτε ἔσται λόγος περὶ τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν Μουσικῶν Σχολῶν.

Ἐν Σύρῳ κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1886.

ΙΩ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ

ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΙΕΤΑΙ

Δὲν λησμονιέται ἡ παλῆ ἀγάπη, ὄχι, ὄχι :
 Μία φορὰ ὀμοῖος πιασθῆ ἴστου ἔρωτος τὸ βρόχι.
 Καὶ ἴστὸ χρυσὸ του δόκανο ἀφήσει κἀνα μέλος,
 Θὰ τοῦ πονᾶ ἡ καρδιὰ ὡς τῆς ζωῆς τὸ τέλος.
 Ὁ ἥλιος ἂν ἔδουσε φέγγει ἴπισω ἴστὴ δύσι,
 Κι ἡ ἀγάπη μου ἂν ἔδουσε δὲν εἰμπορεῖ νὰ σβύσῃ.
 Γιὰ ὅσους ἀγαπήσαμε δὲν εἶνε λησμοσύνη
 Καὶ κουφωκαίει ἡ παλῆ ἀγάπη μὰ δὲ σβύνει.
 Δὲν λησμονιέται ἡ παλῆ ἀγάπη, ὄχι, ὄχι
 Κι ἀφήνει τύπο ἀβγαλτο τοῦ ἔρωτος τὸ βρόχι.

[1886]

Ψ.

